

Rozen zijn rood

En het gras altijd
groener

Schrijver: Pea Cook
ISBN: 9789464186628
© Pea Cook

Inleiding

Alles leek perfect. Huisje, tuintje, boompje, beestje zoals ze zeggen. Het was er allemaal, althans toch voor de buitenwereld. 20 jaar zat ik al opgesloten, opgesloten in mijn naar de buitenwereld uitziende perfecte leven.

Ettelijke keren heb ik de conversatie uitgelokt. Telkens stotend op een muur bleef de frustratie van het zwijgen. En nu, nu was het zo ver. Eindelijk denk ik aan mezelf en ga ik ervoor. De sprong in het diepe, terug naar de vrijheid. Terug naar een leven waarin ik van waarde ben, of dat dacht ik toch.

23 januari

Een bewust gekozen dag, onze trouwdatum, een datum waar je normaal moet aan terug denken als de mooiste dag van je leven. En in het begin was het wel zo, je kon terugdenken aan een dag zoals op alle plaatjes wordt weergegeven. Het was koud, ja wat wil je in de winter, maar die mooie winterzon warmde toen de dag op.

Om zeven uur op en de kapper aan de deur, kleed aan en toen ging de bel. Aan de deur werd hij binnengelaten door de vader des huizes. Zoals het hoort, sliep ik in het ouderlijke huis. Onderaan de trap stond hij me op te wachten, ik wandelde van de trap. Op mijn paasbest. In een witte A-lijn jurk met blote schouders want daar was een bontje voor voorzien en mijn haren netjes opgestoken met een lange krul naast mijn gezicht. Zijn ogen straalde als hij me naar beneden zag komen. Het terugdenken aan de straling in zijn ogen op dat ogenblik heeft me lang sterk gehouden dat er wel iets zou wijzigen en dat er wel iets zou zijn wat dit huwelijk sterk houdt. Zoals het hoort zijn beide ouders aanwezig en worden de eerste foto's van een lange foto dag genomen. De

oude Amerikaanse schoolbus staat klaar om ons naar het gemeentehuis te brengen. Daar staan vrienden en familie ons op te wachten. Tijdens de ceremonie op het gemeentehuis wordt alles stijfjes volgehouden zoals het protocol dat wil. Dan naar de kerk. De pastoor die zijn uiterste best deed verwelkomt mijn man met een andere naam. De hilariteit is groot en de toon is gezet om er een mooie dienst van te maken.

Na een saaie fotoreportage met trouwens de meest perfecte en mooiste foto's die je van zo'n dag kan maken, volgde het avondfeest. Vrienden en familie draven allemaal op en dansten met ons het huwelijk in. Tot in de late uurtjes werd er plezier gemaakt, de dag erna vertrokken we op huwelijksreis. De witte stranden van Aruba, de honeymoon suite, 10 dagen perfectie. De start van zovele vakanties waar toch iedereen stiekem van droomt.

Nu, nu staat die dag voor verandering. De dag waarop ik de eerste stap van een nieuw leven zal zetten. Om 5:30u ging de wekker, zoals iedere dag. Want in een perfect uitziend huishouden is de routine een vaste waarde. Bijna niets geslapen, gepiekerd. Zou ik het durven? Zou ik het doen? Ga ik eindelijk

opkomen voor mezelf? Zo veel vragen en nog zo weinig antwoorden. En mijn man heeft zelfs niets door en sliep een ganse nacht zoals anders. Op zijn buik, met zijn elleboog ofwel onder mijn hoofd ofwel tegen mijn rug. Een tweepersoonsbed dat steeds gebruikt wordt als 'anderhalfpersoonsbed'. Het weerspiegelt eigenlijk de relatie als ik er nu zo over nadenk. Opgestaan, alles klaargemaakt voor de kinderen. Jaja, ook kinderen zijn er uit dit huwelijk voortgevloeid. We hebben er twee, een jongen en een meisje. Robbe en Luna. Robbe is achttien en Luna zal dit jaar zeventien worden. Zij zijn ook de reden waarom ik zo lang gewacht en getwijfeld heb. Sinds ze ouder zijn kon ik met hen praten over de situatie want ook zij leven mee in de perfecte bubbel en zien wat er effectief gebeurt achter de gesloten deur. Met hen heb ik gesproken over deze stap, zou ik hem zetten? Zou ik het wagen? En wat vinden ze er van? Want ook zij moeten verder met een doorprikte bubbel. En al bij al kon ik niet eens droevig zijn om hun reactie. Ja, het is fijn als alles er perfect uit ziet en je ouders nog bij elkaar leven en het toch wel grootste deel van je vrienden een gesplitste thuis heeft, maar ze zien ook dat ik er in weg kwijn en dat ik snak

naar adem. Vorige week kwam Luna naar mij en zei me: 'Mama, zet de stap, neem je geluk zelf terug in handen. Robbe gaat in september studeren in Leuven en ik zal volgend jaar ook het huis verlaten om te gaan studeren. Als je het nu nog langer laat aanslepen zal je nooit voor jezelf durven kiezen.' Ze knuffelde mij en dat gaf me de kracht. De kracht om te bepalen dat ik er voor moet gaan. Sindsdien dacht ik, ga er voor, doe het, en ben ik beginnen kijken naar een appartement. Gezien ik me niet echt thuis voel in mijn eigen woning en dat ook nooit heb gedaan, hecht ik geen waarde aan het huis waarin we al twintig jaar samenwonen. Ook de herinneringen die ik er aan heb zijn me niet direct van meerwaarde en dus kan ik de stap zetten om het huis te verlaten. Vandaag om negen uur heb ik een afspraak met het immobiliënkantoor. Na de douche en de opruim stap ik in mijn wagen. Vol spanning en met een wrang gevoel in de maag kom ik aan bij het appartement. Een gebouw in het midden van de stad Antwerpen. Bij aankomst stond Glen, de makelaar al op me te wachten. We liepen samen naar het appartementje op de derde verdieping. De voordeur ging open en daar stond ik, in een appartement dat

zeker groot genoeg was, waar ramen nog dienden geschilderd te worden omdat het hout was afgebladderd, de keukenkasten uit reeds vervlogen tijden waren en er een muffe geur hing. Twee slaapkamers en een terrasje van een zakdoek groot. Wat een teleurstelling. Ik had er zo naar uitgekeken en dacht dat het dit zou worden. Niet dus. Zou dit een teken zijn? Glen zag dat het niet mijn ding was en snelde ter hulp. 'Indien je wil kan ik je nog een ander appartement laten zien? Dit is niet het enige dat we hebben in onze portefeuille.' 'Glen, het zou geweldig zijn moest je iets anders voor me hebben, dit is niet waar ik mezelf zie wonen', zei ik kortaf met de teleurstelling zwaar in mijn stem te horen. Zo gezegd zo gedaan. Terug in de wagen en onderweg naar het volgende appartement kon ik mijn tranen niet bedwingen. 'Komaan, hou je sterk', fluisterde ik me door mijn tranen door. 'Je wil dit, je kan dit. Komaan ga ervoor.' Stilaan begon ik mijn tranen te bedwingen en maar net op tijd want we kwamen al aan bij het volgende appartement. Oei, waar waren we nu aangekomen. De buitenkant zei me niets maar ik moest Glen het voordeel van de twijfel geven en stapte uit. De buurt was eerder vuil, en gaf me geen goed gevoel. Bij

de voordeur aangekomen zei Glen me dat ik door de buurt moest kunnen doorkijken want dat dit een appartement was waar de prijs-kwaliteit een topper was. Volgens mij een verkooppraatje want ook bij het binnenkomen van het appartement bleef het gevoel van: 'JA! Dit is het, hiervoor verlaat ik alles' echter weg. Het appartement was ruim, toch donker en er was maar één slaapkamer.

'Nee sorry dit is het niet, ik zie het echt niet', zei ik. Hij knikte en begreep het wel. 'Ik heb nog één appartement dat voor jou in aanmerking zou kunnen komen maar dit is niet onmiddellijk beschikbaar. Slechts binnen drie maanden want dan verhuizen de eigenaars.' 'Ik wil het zien, kunnen we er terecht?', vroeg ik Glen. 'Ik bel de eigenaars even en informeer bij hen, ik hou je op de hoogte want nu heb ik een andere afspraak en moet ik gaan.' We nemen afscheid en ik blijf verdwaast achter. Daar stond ik, geen plan, geen appartement, niets. En dit zou mijn dag worden, op deze dag ging alles veranderen. En nu? Terug naar huis? Terug in de bubbel en gaan doen alsof? Wanneer zou ik de stap dan toch kunnen nemen? Ik had er zo'n zin in. Teleurgesteld ging ik een koffie

drinken op het hoekje van de straat waar een kleine koffiebar was. Alles moest even bezinken. Na de koffie ben ik terug naar huis gegaan en aan de dagelijkse routine begonnen.

26 januari

Telefoon gekregen van Glen, het appartement is niet meer beschikbaar gezien een van de familieleden er zal komen wonen. Wederom een domper. Misschien wil dit echt zeggen dat weggaan toch niets voor mij is en ik beter kan blijven waar ik ben. Zwaar teleurgesteld leg ik de telefoon op. 'Wie was dat? Waarom kijk je zo?' Mijn echtgenoot, die trouwens onze huwelijksverjaardag vergeten was en twee dagen geleden plots af kwam met een ruiker bloemen en een "welgemeende" sorry via zijn Facebook, leek plots geïnteresseerd in mijn bezigheden. Of zou het zijn omdat hij voelt dat ik me niet voorbeeldig bezig houd zoals anders? 'Niets interessants, problemen bij Peggy en ik leef met haar mee', loog ik. Blijkbaar genoeg om hem naar de schijn van

de dag terug te brengen en ons voor de televisie te plaatsen en een ganse avond naar het scherm te staren zonder ook maar één woord uit te brengen.

28 januari

Nog steeds leef ik in de onzekerheid, ieder moment twijfel ik aan mezelf. Waarom doe ik mezelf dit aan? Ik heb alles wat een mens wil hebben. Een fijn huis, in een wijk met fijne burens. Een man die goed voor zijn gezin zorgt want hij verdient goed geld. En twee fantastische kinderen die presteren op school en een mooie toekomst tegemoet gaan. De kinderen heb ik bij mij genomen en verteld wat er op 23 januari gebeurd is. Ze leefden met me mee en zeiden me dat ik moest volhouden. Ik zou wel iets vinden, doorzetten zeiden ze me. 12:30 uur, telefoon. 'Camille, Glen hier. Ik heb een appartement in mijn portefeuille gekregen. Midden in het hartje van Antwerpen bij het park. De eigenaar is net buiten en het hangt nog niet te huur omdat ik denk dat het iets voor jou is. Wat denk je, wil